

tjóri

Við deyða Kristoffurs gjørdist eitt tómrúm í familjuni, ein saknur sum kanska kámost við árunum men sum ongantið hvørvur. Sálarnir við jarðarferðina vóru sum vera man á donskum. Lat okkum enda hesa frásøgn við seinasta ørindi í seinasta sálmi, sum sungin varð á grøvini:

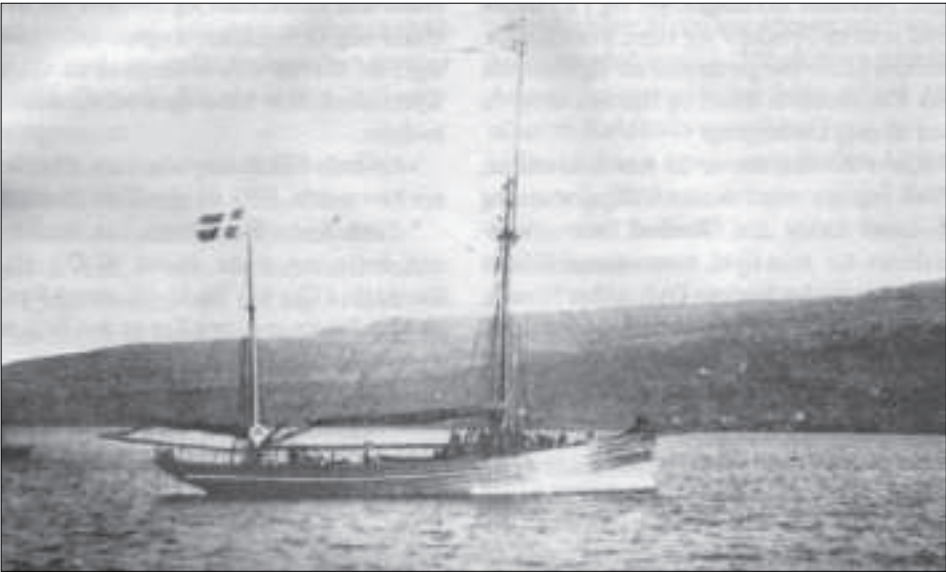
*En liden Stund,
et stille Blund,
da skal alt Mørke vige;
i Morgengry
foruden Sky
Guds Sol den ny
os hilser i Guds Rige.*

Mammubeiggin og navnin fórst við Oliviu

Vit halda tað vera ein part av hesi søgu at taka við lagnuna hjá tí Kristoffer, sum Kristoffer Kamban varð uppkallaður eftir. Poli í Dali, sum ommubeiggi Kristoffer Kamban og mammubeiggi Kristoffer Ziska, hevur eina áhuga-verda søgu. Poli var føddur 25. mars 1868. Sum ungur var hann harður mótstøðumaður av tí, sum gamli Sloan stóð fyri, og hann plagdi - saman

Poli í Dali, slóðbrótari á sjógvi og landi

Olivia. Við henni fórust Poli og Kristoffer

Foreldur og systkin. Aftara rað fv. Janus, Ebba, Marius, Hanna. Fremra rað: Betti, Maria og Hanus, Hjördís, Rúna

við øðrum - at órógva úti-møtini hjá honum á Doktara-grund. Hann fór út at sigla sum ungur, og 20 ára gamal varð hann umvendur. Tá ið hann kom heim aftur gjørdist hann ein tann fremsti stuðulin hjá teirri tá nýggju og lítlu brøðrasamkomuni. Poli gjørdist ein av okkara fremstu vinnuligu slóðbrótarum eins og beiggin Jens í Dali. Hann byrjaði at sigla við fiski til Hollands, og í 1906 varð hann biðin um at standa á odda fyri eini fiskirannsóknarferð til Grønlands. Eisini royndi hann trolveiðu undir Føroyum við „Atlantu“, og mundi hetta vera fyrsta trolroyndin undir Føroyum. Fyri síni avrik gjørdist hann riddari av Dannebrog, tá ið Fríðrikur 8. vitjaði í Føroyum í 1907. Hann var eisini ein av undangongumonnunum, tá ið mjólkaforsýningin varð sett á stovn í 1908, og fyrsta mjólkasølan var í húsinum hjá Pola, Arnes Minde, sum er niðast í Bringsnagøtu móti Fiskimannafelagnum og beint við dómkirkjuna.

Kristoffer Ziska var mammubeiggi Kristoffer Kamban. Hann doyði eisini blaðungur. Hann fórst við Oliviu í 1912.

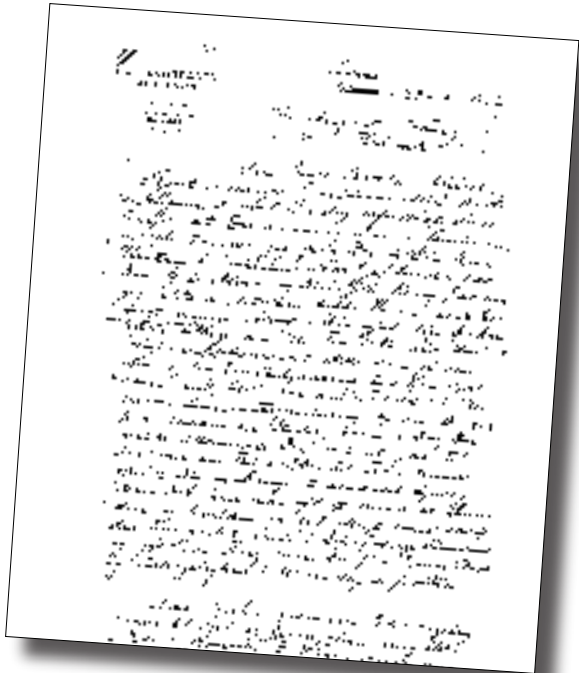
Tað er lítið og einki, sum kann sigast um lagnutúrinn hjá Oliviu í 1912. Áðrenn hann fór avstað, var hann inni hjá William Sloan at siga farvæl, og hetta mintist Andrew, sonur gamla Sloan, væl. Poli ætlaði, at hetta skuldi vera hansara seinasta ár á sjónum, so skuldi hann fara at starvast á landi. Tann 9. mars 1912 legði hann frá landi við 14 røskum monnum umborð. Um páskirnar komu teir inn á Reykjavík, og Poli talaði try kvøld uppí slag í Frels-

unarherinum. Teir fara út aftur, og nakrar dagar eftir brestir eitt herviligt ódnarveður á, og einki hoyrdist aftur frá teimum. Tað seinasta, sum beinleiðis er frætt frá Pola, er bræv, sum hann hevur skrivað umborð á Oliviu 23.3 1912. Tað er skrivað til August Vang í Kaldbak, sum var samkomufelagi hjá Pola. Brævið er sera drúgt, men tað er bert um andalig viðurskipti. Tað var endurgivið í Leirkerinum nr. 5-6 í 1986. Olivia, kona Pola, var donsk. Tey bæði áttu 9 børn. Tann elsti kallaðist Arne, og hann doyði ungur. Húsið Arnes Minde er tiskil uppkallað eftir honum. Tá ið Poli var deyður, flutti konan til New Zealands við børnunum. Ein dóttir livir enn, 95 ára gomul. Hon eitur Vilborg, og verður kallað Billy. Sum ung gjørdist hon vakurleikadrotning í New Zealandi, har hon enn býr. Hon hevur framvegis samband við ættina í Føroyum.

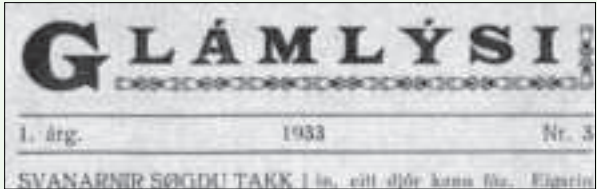
Keldur:
Tormóður Djurhuus
FF-blaðið

Næstu ferð

Næstu ferð verður frásøgnin um Hanne og Jørgen Frands, omma og abbi rithøvundan Jørgen Frants Jacobsen.

Hetta er tað seinasta, sum frættist frá Oliviu.

Hetta gjørdist seinasta útgávan av Glámlýsinum

Brot úr Glámlýsinum
Vit vilja endurgeva nøkur fáa brot úr blaðnum sum vísir, at her hevur verið bæði skemt og álvari

Úr blaði nr 2

...Einans at skriva um eitt ella annað úr Tórshavn verður alt ov fátæksligt. Eingin bygd í Føroyum hevur so lítið at bjóða børnum sum Havnin. Her er so oyðið, at tað kann ganga lang tíð av árinum, vit síggja ikki eina kráku. Vilja vit síggja ein hampiligan havhest, mega vit fara oman á bryggjuna og standa har, til Jákup Andrias úr Skopun kemur, tí hann hevur ofta havhestar við. Nei, tit eiga ta vøkru natúr; mangar staðni er so slætt niðri við sjógvin, at einki eitur at detta niðurfyri. Tit sleppa eftir torvi, og tað er gamalt orð, at eingin veit, hvussu stuttligt tað er at bera torv, fyrr enn hann einki torv eigur... Greinin endar við eini áheitan á lesararuttan fyri Havnina at senda tíðindini til blaðið.

Á Suðurlandinum

Nú eru flest øll skipini farin á Suðurlandið og liggja teir nú har yviri og baksa, pápar, synir og brøður. Heima sita mammur, systur og brøður. Gongur ein niðri við skipini, tá ið teir gera til, síggjast millum menninar mangir so ungir og lítli, at teir neyvan hava gingið til. Tað er kalt og ótíðligt hjá teimum, og ikki er undur í, um teir óttast, tá ið skipini hella so, at alt læborðið er undir kavi og dekkið undir líka at kappanum. Teir skulu royna at draga upp fiskar, ið eru næstan so stórir sum menn. (Mammurnar) vita eitt, at sjáldan koma allir aftur, ið avstað fara. So sjáldan, at flestu menn eru tungir í huga og álvarsamir, tá ið nærkast at faring. Og hvat liða ikki mammur við at lata tað besta tær eiga, menninar, og tað sárasta tær eiga, hesar ungu lítlu synirnar, ið tær fyri bert fáum árum síðan hava sitið við á knønum og kelað fyri. Tær munnu bæði bløða og gráta.